Боне. (запухтено) Ще дойде! Залисена се човека съ Калуга. Нищо изкривен. И той Като го зачукъ!

Дона (Къмъ Петруновъ) Азъ на ли ви казахъ: той все ще намѣри нѣщо, което да го вѣзпре. (смѣе се) Предоставете се: само да види гвоздей нѣкѫде и ще почне да го набива; камъче да ита на пѫтя му, ще се спре и до като не го тури на мѣсто не отминава.

Петр. Като всѣки добъръ домакин.

Боне. Защо не седнете, г-нъ Петруновъ?

Дона. Може би ще ви бѫде по-удобно на широкъ столъ. (Къмъ Бонка) Бонке, донеси широкия столъ

Петр. Нищо, нищо!

Дона. Не, той е много удобенъ. Ритъ, Боне въ другата стая.

Боне (изгледва недоволно сестра си, като да ѝ каже: Какво ти струва ти да го донесешъ, но тръва)

Петр. Много послушна сестра имате!

Дона. Да. Понѣкога.

Петр. Защо понѣкога?

Дона. Така –

Петр. Предъ мене ли е само...

Дона. И така, и...

Петр. (съ усмивка) Какъ така?

Дона. И гости и Кавалери

Петр. (пакъ се подсмива)

Дона. Защо се подсмивате така, г-нъ Петруновъ.

Петр. А защо смѣхътъ ви прави впечатление?

Дона. Господинитѣ сѫ всѣкога внимателни къмъ смѣха на Кавалеритѣ.

Петр. А ние, Кавалеритѣ сме всѣкога усмихнати на любезностьта и вниманието на дамитѣ.